

D'oficina a Ajuntament

Un decret de la Generalitat va restituir la independència de Salt i Sarrià el 3 de març de 1983

L'exbatlle Xavier Corominas i l'expresident del Consell Municipal sarrianenc Quim Rodríguez recorden l'efemèride

Dues setmanes després del decret que permetia la segregació de Sant Julià del Llor i Bonmatí d'Amer, Salt i Sarrià de Ter van rebre l'autorització de la Generalitat per tornar a ser independents.. Va ser el dijous 3 de març de 1983; avui fa quaranta anys que es van separar de Girona. “La reclamació era un clam”, recorda Xavier Corominas i Mainegre (Girona, 1951).

Corominas va ser l'alcalde de Salt pel PSC (1991-1999). En total, va estar dues dècades a l'Ajuntament. Abans havia estat membre de la Comissió per la Independència i del Consell Municipal, un ens creat el 1979, amb els ajuntaments democràtics i el vistriplau de Girona.

L'exalcalde, ara a les llistes de Guanyem Girona, va lluitar al carrer i a les institucions. “La Comissió per la Independència s'ho va treballar molt. Vam anar al Parlament, a veure [el president] Pujol, vam fer actes per a la gent. Tot allò va ser un caldo de cultiu que va fer impossible que no es fes un Ajuntament”.

Corominas ha accedit a recordar per a aquest diari l'efemèride dels 40 anys juntament amb Quim Rodríguez i Vidal, actual regidor del PSCde Sarrià i que serà alcaldable el 28 de maig. El punt de trobada ha estat a la plaça del Vi, on encara hi ha la casa de la vila de Girona. El 1983, Rodríguez (Sarrià, 1956) presidia el Consell Municipal de Sarrià, que tenia llavors uns 4.000 habitants. A Salt, n'hi havia “entre 17.000 i 18.000 i la composició era molt diferent de la d'ara”, recorda l'exbatlle i vicepresident de Mou-te en Bici.

“Un punt de justícia”Rodríguez recorda: “[Tornar a ser municipi] era l'expressió que recuperàvem la identitat de poble perquè la identitat no és només social sinó que és política. Tenir la institució més a prop dels ciutadans a qui dones serveis era un punt de justícia”, explica el mestre i pedagog i professor de secundària jubilat.

Els mals havien començat l'agost del 1968 quan un decret del Ministeri de Governació franquista va autoritzar Girona a engolir Salt, Sarrià i una part de Celrà i de Sant Gregori. “Vivíem com a poble igualment, l'única cosa és que veníem a fer les gestions aquí [a Girona]i fèiem els plens del Consell Municipal en llocs diversos”, explica Rodríguez.

El decret d'annexió va ser efectiu a finals de desembre del 1974 a Salt i “el 12 de desembre del 1976” a Sarrià, recorda Rodríguez. “Allò va ser un acte administratiu, i les entitats van continuar igual, la UES [Unió Esportiva Sarrià], el Patronat de Pares de Família. La gent no se'n va assabentar [de l'annexió].” Rodríguez havia rellevat Just Manuel Casero en el Consell Municipal. Casero va morir de malaltia el 1981.

Acostumat a tractar amb Girona en el Consell, Rodríguez va haver de tractar els traspassos a Sarrià fins que, amb les eleccions del 8 de maig de 1983, els municipis van tornar a tenir regidors: Salvador Sunyer va ser el batlle escollit de Salt i Jordi Cañigueral, el de Sarrià.

Per exemple, a Sarrià van haver de vigilar en la cessió d'agents de la policia. Rodríguez recorda, a més, que

havien tingut feina abans, en la dècada dels setanta, quan amb la construcció dels barris de la Rasa i el Pla de l'Horta va caldre que hi haguessin serveis com ara el clavegueram o l'asfaltatge.

Girona, Salt i Sarrià compartien el servei d'aigua potable i d'escombraries i, després de la segregació, ho van continuar fent. Va caldre negociar que el nou Ajuntament tingués plantilla. “[Quan pertanyia a Girona] ja hi havia una petita oficina, que era la seu de l’Ajuntament i després es va ampliar amb funcionaris que treballaven a Girona. Això sí que va ser parlat i discutit. Va ser més feixuc buscar a fora secretari i interventor”, diu Corominas, tinent d'alcalde i edil saltenc de Seguretat.

En l'Ajuntament, Corominas recorda que les primeres reivindicacions a Salt anaven “de baix a dalt”. “El primer que va demanar la gent, els més actius, va ser un pavelló. Va ser la primera infraestructura amb el nou Ajuntament.” També van haver d'estar atents amb el personal que els volien cedir. “Ens volien enviar els guàrdies de seguretat de la Devesa com a policies.” “Situació d'emergència” Quatre dècades després, Salt és un poble amb més de 32.000 habitants empadronats i amb el 38,14% de veïns de fora de l'Estat (amb dades del 2022). “Viu una situació d'emergència, amb escoles racials” i que necessita un pla “per abordar desigualtats” que vingui d'administracions superiors, sosté. Per Corominas, pobles veïns com ara Vilablareix, Bescanó i Sant Gregori “s'han blindat urbanísticament” per no rebre “emigració de tot el món”. Amb les successives onades migratòries, diu, “Salt és un nou municipi, amb moltes iniciatives, ganes de lluites i propostes; l'Ateneu de la Coma Cros, que és molt potent, o els equips de futbol, que són mundials, en són exemple”. A Sarrià cal pacificar l'avinguda de França, que hauria de ser traspasada a l'Ajuntament, i naturalitzar els carrers, explica Rodríguez. Les pudors de la fàbrica Hinojosa han disminuït, després d'una llarga lluita veïnal, incloent-hi la plataforma Prou Pudors, recorda l'expresident del Consell Municipal sarrianenc.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 03-03-2023, Pàgina 16

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2261311-d-oficina-a-ajuntament.html>